tenorniit pitè, korà perät uroidà elesi, ja panì-õr pitsa viia pääl tähelegi. Enk kiila meke, naafe ja neijo faifi. Tjagarõda viva meke moro pääl, ja kui pääle kuis fiid-rätt vaat pitsi ieft müüdà päfer. Kui puol vaja pitsist müüdà ol tulnu oll üt „põmm" kuulda, pääle tus üt lehmä röögahur, minn pääle va vaene korà-tütrikudõnis lehmä moro jooft, fimä fipleja jeleja ette moha vifat, ja kõgõ kurguga tännì naa „Või, kulla rahvakõnis! Tulkõ no appi, lehm lõpiõs portile orr!" Kui nükà rahvas ka moro jai, — all lehmakefel jo tofogi välak. Kahjo perremehel fuur, kõige paremb lehm olli läinì. Feraft naati lehmä nilgma, lahasti kah magu lakki, et näta foar, mis kottak pitsi kuut läti läb. Enk imelik lugu, mis löüti! Kallis vaarsteda fiid-rätt löüti lehma fifedormaft. Kõik nägija kuulja lei räti ette ja üttl „Kaeh kor tull Kohtu möisija! Summal fätä-õr vaefe lotsi fimä vie waalamiis kastfeke."—

9. Tenolik fuji.

Keäsi koer miel olli üt kõrd foe pefä-kumma poige löudnu, ketì ta muido nuhelda ei möista kui et ta meile kõigile pulga taga-otfa pefi, ninn efiki omma teed tull. — Kui vana fuji ommi lasti manu tull, löüfe tiinä fedäinaid ommi väärsete viletfuft üles, mida tiinä umma tarkusega tähtsada ei möista. Sa jäit oma pojà fiinä famma vaugma, ja jooft ilma pääle api otsma. Sea löüfe tiinä fuuitfel haina ajal, üle naisterahva haina rüümaft, kellelè tiä julgeke mano läts, kanda kõõrätar, ja fõbralikult hammu tega kanda pitè (feelidaft kinni) henda perrä kipkma naas. Julge naisterahvas vifat rehä näefi, ja läts fõbralikun foe perrä, ker tenolisuft ja pallõldoh filmi pilgutar, otfõnni taha ta üldä: Tule, tule julgõhò, õra pelàku midägi! Naisterahvas läts ka elesi, koonì pagfu mõtsa füfe jai. Kohn foel pefakund poige olì, kiä kõik väega halàkòhò, varrõ- ja untfi. Teräva koonuega naisterahvas foi vaasti otsa, mis hädä väinefel vaugjil olì, ja tiä kiik kõira-meke pertü pulga foe poige taga otfaft välläi ninn tull jaldi umma tied, haina maalì, haina rüüma. — Kui naisterahvas

tõõfol pääväl jalki haina rüümaft olì, tull ka fuji fiinä, fuur iinä lammas kaala pitè fun kõrvad, kelle ta fiinä kõiki lamba poigega, ker iinä talan jõofiva — naisterahvale tenopalgar tì, et fee tiinä poja, püsiwaft fuurmaft õrà pitsi. Naisterahvas wei lamba, kõiki poigega kodi, — ja kui ta ümbra tfõrì perrä olli kullõlnu, et nellgi lammaft vaanu ei olì, — pidi temä näid, kui orsti palda nunagi, kendä ommas. Mine tija, koft ilma weereft fuji fee lamba haard! Üldsas õdr.: „Oga fuji päält ei putu, kohtu täll poja-omma!"—

10. Minnij ja meke imä.

Ühkõrd elli mie maal üt ilmatu plahwa ja lotsu tütrik, kelle ka palle kofilaifi näwe. Kuhja feäft valits tiä ümäle üle iloja meke nallä, kell jõht kindäl määneftgi witta ei olì, a iinä ütelsi tälle paha väega kuri olõwat. Hähhi (pulmade) puolpäänäl leppe mõrsja welenaane mõrsjaga, et ma emma fulle fõr uus-vahtsò hammò ja tuli uuro farahwanni, kui fa edimält tarvi täät, ja umale meke imäle hõidat: „Wana Maarja! Kos kulp om?" Kui fa feda viär tegemä, fõr om teil witka alastuu näen, feft iinä armar feda kindmär tõter, et minnij ja pangu päält, edimaffe fõnaga kulpsi, ja pega ütelsi pernaafe ametit nõud. — Enk nii pia kui lepingi olli tettu, tulli ka kofilane fiinä, kelle mõrsja oma lepingu lugu õra põneler. See ütel: „Mu armutkõnis, õra pelàku midägi! Mu iinä on küll kuri, a tiinä olõõi ull kuri, tiinä om tan kuri, ker nalgaft ka kõõra võtt. Sa wõit julgõhò oma lepingu tükkü täti tetä!" Kofilane täts kodi ja könili imäle kah, mis tulevane minnij om tiinii. Imäl jai felle üle väega hüä meel, ja ta and pojale luba minijal ka nii tarke tetä, küll tiinä ka wastutarab, migu kõrd ja kohus om. —

Sajapäiw oll käes. Mõrsja wiisi peijo poolì, ja kui koin rahwar jo taren koon olli, astò ka mõrsja fajaliste feltsä ja kõigan tänne heliga: „Wana Maarja! Kos kulp om?" Wana Maarja, ker ka faja rahwa feina, tuhukawwa weeren jaer, — kõigan wasta: „Laifk lita lamwa all, latfò fittgi feeh!" Kõik rahwaneene pangahtu naarma, kuna mõrsja ka kulbi tõerte lamwa alt lõifwa, mis mõsta ja puhar, meke imiäl fiinä kruttoku peräft panttu. Kui